

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Teléfono núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Un vot, un home

Demà les democràcies barcelonina, catalana i espanyola elegiran els mandatari, que les han de representar a les Corts Constituents.

No cal dir que els electors republicans demà no elegiran tan sols, ans bé que seleccionaran, que faran una tria i un garbellament escrupolós dels noms dels homes que s'han d'enviar a Madrid.

Els partits ja han escollit el bo i millor que tenien. Ara són els electors els que han de completar la feina analitzant, comparant, valorant conductes.

Això vol dir que votar no és feina d'ases, no és funció de tarambanes i pocasoltes.

Votar és exercir sobirania, manar amb imperi, és conferir poders.

I tot això no es pot fer amb els peus. S'ha de fer amb el cap, amb el cor, amb molt de seny.

La fórmula de la democràcia "un home, un vot", es podria, per tant, expressar a l'inrevés, dient: "un vot, un home".

Perquè, en efecte, un home, tot un home s'ha d'ésser per votar amb intel·ligència, per votar amb consciència.

Un acte de sobirania suposa una voluntat, un cervell, una cultura, coses que no tothom té naturalment.

Qualitats, però, que Catalunya demostrarà posseir demà en alt grau, disposant lliurement a les urnes dels seus destins.

Dels col·legis electorals demà ha de sortir triomfant no direm aquesta o l'altra candidatura.

Han de sortir triomfants Catalunya i el seu Estatut.

O sigui, si ho voleu més clar, ha de guanyar l'elecció la República federal.

Veïam, doncs, si demà complirem tots, republicans i catalanistes, el nostre deure.

Per a donar al poble la justícia que demana.

Per a deixar de veure únicament els perills de l'extrema esquerra — cosa altament còmica en una República — i no voler veure els de la dreta, que són els que més haurien de veure i de procurar reprimir.

Per a què, sense odi — però amb un gran sentit de justícia —, sien castigats Martínez Anido, que assassinava impunement els obrers de Barcelona; Bugallal, que l'encoratjava en obra tan humanitària; Rodríguez de Viguri, que s'oposà a l'indult de Fermí Galán i Angel García Hernández; Luca de Tena, que va a Londres a rebre ordres de l'ex-rei, i quan torna a Madrid fomenta el

disturbi; el cardenal Segura i el bisbe Múgica, que per comptes de servir l'Església li han fet més mal que una pedregada; Mola, que metrallava els estudiants de Madrid; Berenguer, que a Annual ha deixat sense fills les mares d'Ibèria; Quiñones de León, que féu impossible la vida als exiliats polítics a França, tants i tants altres còmplices del rei lladre i cretí.

I ha d'ésser una Convenció aquest Parlament de la República per a arrodonir la gran obra demanant l'extradició de l'ex-rei — pot demanar-se per delictes comuns — i acabant amb ell com la Convenció del 1793 acabà amb Lluís XVI.

Lluís CAPDEVILA

INTENCIONS

LES ELECCIONS DE DEMÀ

Demà hi torna a haver eleccions. Demà anireu a votar. Són les primeres eleccions republicanes que es fan, després de molt temps de no haver-ne fet de cap mena.

Aquests dies uns quants oradors de tots colors us han cantat les excel·lències de les respectives candidatures. Talment — hauran pensat alguns — com fan els botiguers rera el taulell, cantant les excel·lències de llur mercaderia.

Cal que nosaltres parlem també d'eleccions. En tenim el dret i el deure. Perquè són republicanes — més ben dit, més clar: perquè han d'ésser republicanes — i perquè LA CAMPANA DE GRÀCIA hi té un candidat: Angel Samblancat.

Angel Samblancat és un dels homes més bons, més intel·ligents, més generosos, més íntegres que conec. Angel Samblancat és l'home que mai no s'ha venut: ben al revés de la majoria dels altres polítics que tanta afició tenen a vendre's. Angel Samblancat és l'home que, per no vendre's, ha passat més temporades a la presó. Angel Samblancat és un dels homes que més honradament ha viscut de la ploma. Angel Samblancat és un dels homes que poden fer un paper més digne en aquest primer Parlament de la República.

Perquè heu de pensar que aquest Parlament ha d'ésser una Convenció.

Ho ha d'ésser a pesar de l'estúpida, de la perillosa, de la immoral afició a les dretes que ha entrat a alguns dels actuals i — sortosament — provisionals dirigents de la República.

Ho ha d'ésser perquè volem que la República sigui no un canvi de nom, sinó un veritable canvi de règim.

Ho ha d'ésser perquè no volem res de les dretes, ni tractes; perquè les dretes — encara que avui, per oportunisme vil, es diguin republicanes — són l'enemic del qual no ens podem fiar, al qual hem de combatre, al qual li hem de negar tot.

Ho ha d'ésser perquè el poble té afany de què hom faci justícia, i les dretes no hi volen saber res amb la justícia.

Ho ha d'ésser perquè no volem una República d'oportunistes, de vividors, de negociants, d'homes de problemes concrets, d'homes que facin pudor de capellà, de monàrquics disfressats de republicà, de republicans del cañorze d'abril a les quatre de la tarda, de republicans de reial ordre, de republicans que no han cremat el retrat de l'ex-rei pel que pogués ésser, de cacics que han robat i han escarnit el poble i ara volen robar i escarnir la República.

Cal que aquest primer Parlament de la República sigui una Convenció.

Per a què, a més d'estructurar, a més de legislar, sàpiga castigar.

Per a què fineixi aquesta política absurda de discreció, tolerància, vaselina i draps calents.

PORTAS-31

En Segura no està segur

— Amb aquests goals, els que la tenen segura són ells, i no jo!

El discurs d'Alexandre Lerroux

Encara que tard, volem dir algunes paraules respecte al vell adversari. Per a molts polítics, la Dictadura ha estat un Jordà. La seva actitud digna en els vuit anys vergonyants ha fet perdonar molts pecats i oblidar molts greuges, velles campanyes i vells atacs. Alexandre Lerroux ha estat dels homes més atacats per LA CAMPANA DE GRÀCIA. Pots ser si tornés a governar, LA CAMPANA DE GRÀCIA, convençuda que la seva tasca no respondria al freturós ambient de renovació del país, el tornaria a atacar i a combatre, com sempre ho ha fet: amb violència i amb honradesa. Però, ara Alexandre Lerroux és Ministre d'Estat. Al Pacte de Sant Sebastià, davant de Jaume Aguadé, Carrasco i Formiguera i Macià Mallol va mostrar-se d'acord amb la dignitat en què els representants de Catalunya defensaven el seu punt de vista; al Ministeri, quan s'ha presentat el decret de bilingüisme, ha votat a favor; quan s'ha presentat la fórmula que estatua la Generalitat de Catalunya, ha donat la seva aquiescència... Per tot això li hem de retre l'homenatge de justícia que es mereix. El senyor Lerroux de vell enemic, és adversari, i l'home que rectifica davant del fet polític amb tota dignitat i que passa a ésser adversari deixant d'ésser enemic, nosaltres l'hem de considerar d'altra manera que a un vulgaríssim Rojo Vilanova, per exemple.

I Lerroux va parlar a Barcelona. I en parlar a Barcelona volgué fer el discurs d'home governamental que vol ésser. No és pas que ell hagi canviat gaire, són els nous corrents polítics els que l'han desplaçat cap al centre-dreta. El seu discurs governamental tocant tots els punts polítics, fent-se ressò de tots els problemes plantejats, no tingué la unanimitat de voluntats. A uns els semblà massa dretà, als altres massa centre. I és que els que l'escoltaren ahir, és a dir, quan s'estava fent la personalitat política que és avui, no oblidaven encara el to sarcàstic d'aquells articles titulats "Los cocodrilos", "Señor, váyase", "El alma en los labios", etc.; i els que l'escoltaren per primera vegada, tenen tan fet un tipus d'orador lerrouxista que no comprenien com aquell home era l'altre... D'aquí que, per exemple, en parlar de les congregacions religioses, la gent no es sentís interpretada per qui en altres moments, en recordar la visió dels primers anys a Catalunya, l'ovacionaren llargament...

De totes maneres cal dir que el discurs d'Alexandre Lerroux fou el d'un home que sense voler trencar amb un passat de màximes violències eloqüents, ha volgut lligar-lo a un futur d'amples responsabilitats governamentals.

El míting de Lerroux

Davant d'un públic ben nombrós, que gairebé omplia la plaça de braus Monumental, va donar l'actual ministre d'Estat, Alexandre Lerroux, el seu anunciat míting radical el darrer diumenge.

Va obrir l'acte en nom dels radicals de Catalunya el doctor Estadella, qui parlà breument del seu ideari, del partit i de la rellevant figura que anava a dirigir la paraula al públic.

Poca estona després començà el senyor Lerroux el seu parlament. Entre el públic hi havia un marcat interès de saber com es manifestaria el ministre d'Estat. Aquest mateix interès existia, però, entre els estaments polítics de la nostra terra. Volia saber-se de boca d'ell, sense que hi hagués lloc a dubtes, quin era el pensament i la posició que adoptaria el cap radical en els esdeveniments polítics de la nació que mai no s'havia vist bategar amb tanta fortalesa.

Acallada l'ovació que els concorrents a l'acte dedicaren al cabdill, començà el senyor Lerroux amb la frase ja coneguda de "amigos y correligionarios" i fent memòria d'aquells temps de persecució i lluites socials que tan tràgicament recordaven el nom de Montjuïc.

Va remarcar els èxits assolits pel partit seu en els anys del seu major esplendor i fuetjà els sectors polítics que governaven aleshores, i culpà del terrorisme a la desbandada que hi hagué als seus rengles.

Raona llargament sobre la història del partit radical i arriba fins els seus darrers temps, tant en la dictadura com fins al Pacte de Sant Sebastian.

Parla de l'Estatut de Catalunya i desitja que el progrés sigui el camí que s'emprengui, per tal que mengin els qui treballin i no els que no ho facin.

Reconeix que Catalunya té dret a la seva història, llengua, personalitat, per ésser coses ben fixades en la nostra terra.

Es declarà federal, com sempre, i d'ençà que el partit ho féu constar en el programa. Recalcà les seves paraules que se sentia català davant d'Espanya, i espanyol davant de Catalunya.

Va parlar dels límits que ha de tenir l'amor a Catalunya, i evocà com exemple de patriotisme un dels cants del poeta-músic Claver.

Digué que l'Estatut ha d'ésser obra de tots els partits, i aprofità l'avinentesa per convidar-los a tots.

Demanà cordialitat i transigència a tots, i digué que si durant la monarquia se senti

revolucionari constanment, ara és més conservador que mai, i que és del parer que hi ha d'haver respecte per totes les qüestions incloses entre elles els problemes de pensament i religió.

Aclamà finalment la República i Espanya, i el públic sortí de la plaça sense cap incident.

Tornem-hi

Avui volem dedicar aquestes ratlles a tots els homes que demà, diumenge, dia 28 de juny de 1931, emetran el seu vot en les eleccions de Diputats a Corts. Als qui ja han tingut ocasió de fer-ho altres vegades i als qui per primera vegada votaran la candidatura que els senyalarà la seva consciència.

Als primers, per tal que recordin les darreres eleccions del 12 d'abril, i refermant-se en les conviccions esquerranes i demòcrates, ajudin a què vagin al Congrés futur persones de solvència i de fe republicana ben arrelada. Aquests, per la seva edat, ja saben qui són els qui han de representar Catalunya, de bon grat, a la Federació espanyola que s'estructurarà.

Als darrers, els qui han estat inclosos en el cens últimament, que tot just tenen els 23 anys complets i mai han doblegat la candidatura, per tal que dediquin uns minuts a l'estudi dels noms que figuren en els papelets blancs que ja tenen a les butxaques.

A tots, doncs, van dedicades aquestes ratlles.

Quan dues mesades enrera l'esclatant triomf republicà va fer somiar l'assoliment del nostre més preuat anhel, els qui portàvem a les nostres venes sang republicana; els qui érem republicans de tota la vida; els qui no havíem claudicat malgrat les persecucions i tortures a què ens sotmetia el règim monàrquic, sentírem la immensa joia d'haver col·laborat en l'adveniment de la República i ajudat a enderrocar l'estat de coses que ens posava en evidència davant del món. Per fi, Espanya era republicana! I els nostres rostres vessaven felicitat dos dies després, quan el poble va lliurar-se de ple a la festa esplèndida del canvi de règim.

Avui, que estem en vigílies de portar a les urnes els homes que han de representar la nostra terra, hem de somiar amb un altre esclatant triomf de les esquerres. Hem d'anar a votar amb el ple convenciment que les eleccions de demà són sumament més importants que les del 12 d'abril. No n'hi ha prou que vàgim ajudar a instaurar la República. Cal saber-la conservar. I això sols ho

aconsegüirem votant els noms de les persones que, perseguides, exiliades, empresonades, castigades, durant els anys que campejava la monarquia, hi han posats, l'un sota de l'altre, en les candidatures.

Hem de votar als republicans de tota la vida. Ens hem de deixar de sentimentalismes que podrien portar-nos a un fracàs. Hem de refusar les paperetes on hi hagi qualsevol índex de monarquisme o de republicanisme de darrera hora. Hem de pensar bé quins han estat els partits que abans del 14 d'Abril ajudaven els governs a fuetjar-nos; quins col·laboraven amb el monarca tronat i destronat; quins són els que, emparats amb la parauleta de la concòrdia, donaven ministres al rei "fulero", i quins els qui supediten els interessos de partit als de la pàtria.

Abans de votar, feu memòria, amics. No vulgueu ésser còmplices d'una nova disbauxa i del retorn a la normalitat de Primo de Rivera, Martínez Anido, Llapissera, Berenguer, Aznar i tota la seva parentela. Recordem quina llibertat teníem aleshores, i quina altra tenim ara — i podem tenir, encara. — Penseu en la censura, l'estat de guerra, els processos, els assassinats, les persecucions i tota aquella colla de mides governamentals a les quals s'aferraven els qui ara us allargaran una papereta blanca com la puresa, però més negra que la gola del llop.

A vosaltres, joventut dels 23 anys que mai no heu votat; a vosaltres més que a ningú: jo us recomano la màxima seriositat en l'acte que aneu a fer demà. Votau d'acord amb el dictat de la vostra consciència, però penseu que ésser republicà i home d'esquerra no és anar contra cap institució, sinó demanar la igualtat per tots i per tothom. No us fieu dels que us faran veure gat per llebre. Aquests són els antics servents de la reialesa que us enlluernaran amb dades falses, que la claror del sol republicà eclipsarà indiscutiblement.

Vós, lector, heu d'ajudar demà, com el 12 d'abril, a què les esquerres obtinguin el més esclatant triomf que pugui registrar-se a la història de la nostra terra. Us ho demanem, i fins i tot us ho exigim, com a republicà que dieu ésser.

DOMÈNEC DIUMENGE

Suggerències

SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU

Obrim el diari. Donem un cop d'ull a les notícies de l'estranger. I llegim les següents interessants titulars, amb lletres molt grosses: "Sensacionals declaracions de l'ex-rei. Alfons de Borbó ha fet examen de consciència". Més que llegir, devorem les sensacionals declaracions de l'ex-rei. Tot i tractar-se de paraules del perjur Borbó, val la pena.

Ja hem llegit l'entreviu. Resumint, diu el següent: Que l'ex-rei, en les hores amargues de l'exili, ha meditat molt; que ha fet examen de consciència; i que d'aquest examen de consciència ha tret la conseqüència següent: Que és indigne de trepitjar terra espanyola i renuncia a la corona d'Espanya per a si i per als seus descendents. Tan greus són les malifetes de què l'acusa la seva consciència! (Annual, llei de fugues, violació de la constitució, afusellament de Galan i García Hernández, martirologi dels propagandistes d'ideologies oposades a la monarquia, etc.). I diu, finalment, que dintre de pocs dies adreçarà al poble espanyol un manifest — un manifest ple de sinceritat, d'humilitat, de grandesa espiritual — explicant les causes que l'han impulsat a renunciar al tron d'Espanya, renúncia que no han pogut evitar els insistents i desesperats precs en contra, dels seus incondicionals.

Oh, desil·lusió!... Oh, trist despertar d'un formós somni!... Tot el transcric no és altra cosa que un somni... El producte d'un somni que hem tingut en una de les cambres d'un xamós hotel d'un poblet de la costa, vora la mar blava, on la remor — remor divina — de les ones acaricia les nostres oïdes de somniadors de meravelles, de quimeres, d'utopies...

En efecte: Alfons de Borbó no és capaç de fer examen de consciència; no és capaç de penedir-se de les seves múltiples malifetes. Un ésser perfectament amoral com ell, no pot penedir-se, per baixes que siguin les seves accions. És incompatible amb la seva peculiar manera d'ésser...

ENRICH MARTÍ CID

Panorames

ELS CONTRADICTORS DE CATALUNYA

L'eminent tractadista polític Adolf Posada, recordo que deia: "Pensar en un dret polític pur, sense tenir com a poderós auxiliar aquest dret que està format amb sang, és desconèixer la naturalesa humana, que per a crear quelcom d'útil ha de comptar sempre amb els elements que li ofereix la realitat."

Aquestes paraules convindria retreure-les constantment als sistemàtics adversaris de Catalunya, que remuguen pels reconcs d'Espanya, absents de les existències efectives. Encara en queden molts de testaruts i repantans, d'inconsciència bàrbara, suïcida, que voldrien una estructura unitària, absorbent, centralista, com la que regia en temps de l'odiada monarquia, sense tenir en compte que aquell sistema està desacreditat pels seus propis animadors i defensors. A tota aquesta colla de senyors els succeeix, però, un cas ben notable. L'amic Nubiola ens contava l'altre dia que el boxador basc Olangua té uns parents pagesos, i un dia se li va ocórrer enviar-los un caixó de "percebes". Al cap d'un temps van preguntar-li que no sabien com fer-ho perquè creixessin. Els havien plantat, i, naturalment, no varen donar més senyals de vida. Doncs el mateix succeeix, però completament a la inversa, a aquells senyors embriacs d'intransigència. Planten, ensorren en determinats moments, sobretot en el llarguís-sim moment de la dictadura, el plet de Catalunya creient-se que és un "percebe", quan es troben després sorpresos en veure que la llavor ha pres una viva arrel, i la planxa creix intensament, més intensament que mai.

Cal lluitar contra aquests esperits hermètics, i demostrar-los que no són qüestions d'artifici, de pura creació, les nacionalitats. Catalunya té una personalitat ben definida i perfilada, i encara que ens en volguéssim desprendre, fent tots els esforços humanament possibles, no podríem aconseguir-ho. Tenint, doncs, com tenim una constitució espiritual tan sòlida, és ben sabut que el plet català, com tots els altres de les mateixes dimensions, no tindrà solució dins dels mitjans coactius. Aquesta és l'hora de la fraternitat, que serà imposada pel bon criteri i per la concòrdia de pobles, no pas concòrdia d'home a home, abominable, perquè regularment s'hi entreu un esperit mercantilista. Seran, en tot cas, doncs, els germans de l'altra banda de l'Ebre, els que, tenint l'interès en extirpar la nafra que suposa el litigi tradicional, procuraran fer planera i poc dolorosa l'operació. No, no els ha de fer cap mena de por la llibertat i l'autonomia dels pobles que hi tenen perfecte dret. Una sistemàtica constitució federal de l'Estat potser sí que tindria la virtut de debilitar la seva força. Se sentiria amb eloqüència el mal efecte d'una constitució política inadaptable a les condicions peculiars del nostre poble. En canvi, la federació de les nacionalitats ibèriques, amb característica i vida pròpia, ha de resultar la solució més eficient. Ja que aquesta personalitat els concedeix una classificació inconfusible, cal que hom tingui present el lloc que cada una d'elles ocupa, en arribar l'hora d'estructurar definitivament el país.

Davant d'aquest fet innegable, producte de la realitat, no cal sinó doblegar-se, sobretot ara que el sentiment de llibertat ha pres la màxima volada. Són injustos, doncs, mullor dit, conspiren contra el règim, tots aquells que pretenen combatre — ineficaçment — el plet de Catalunya. I més responsabilitat tenen encara els que són republicans, perquè, creient estimar la llibertat, van contra la llibertat mateixa. Cal una llibertat individual i una llibertat col·lectiva, perquè hom no pot comprendre el deslligament de l'una amb l'altra.

A Catalunya uns homes redacten el certificat de l'emancipació llur. És urgent que en aquesta hora augusta defensem la unitat dels catalans per proclamar la sobirania i existència política de la pàtria en una ampla i generosa confederació. Com més penetrats estiguem nosaltres, més desautoritzats quedaran els nostres detractors.

J. M. LLADÓ FIGUERES

LA CAMPANA DE GRACIA, enemiga sempre de la clericalia analfabeta i fanàtica, ha de felicitar cordialment el sacerdot digníssim Joan García Morales, per la campanya civilitzadora que fa a "Heraldo de Madrid".

A les Corts Constituents...

...es farà la nova Constitució espanyola. I com que no som derrotistes i tenim fe en què els homes que van al Parlament no són histrions de la vella política, hem de dir i diem que: la Constitució que es donarà a la República serà federal; que l'Estatut de Catalunya que haurà estat aprovat per tots els Ajuntaments i pel poble català serà incorporat a la Constitució; que quedarà definitivament resolt l'anomenat plet de Catalunya perquè per ambdós països hi ha el propòsit ferm i categòric de no entrebancar l'obra alliberadora que s'està realitzant; que un cop constituït el país, es donaran a les reformes socials el marge amplíssim que cal per tal que aquest poble de tristos destins fins ara es pugui semblar a una d'aquestes repúbliques modèliques en què els avenços socials són tants que les idees bolxevics no hi tenen arrels, perquè els proletaris s'hi troben bé; que la terra serà del que treballa donant-la ben aviat als Sindicats o bé individualment als obrers industrials de les ciutats per tal que puguin cultivar un clos a bastament; que la força pública no estarà en mans dels poderosos sempre, sinó que estarà al servei de la justícia tothora; que la cultura donarà al poble un nivell intel·lectual i espiritual i que començarà a ésser home amb tota plenitud...

I per tot això cal, elector amic, que a l'hora de donar el vot el donis a aquell que et mereixi garantia més que cap altre, no tan sols de pulcritud moral, sinó també de decència política, de capacitat tècnica i de valor intel·lectual. Pensa bé l'home que deus elegir. Et deu representar pel teu esperit, pel teu desig, pel teu voler i la teva voluntat.

Un "chantage" dels catòlics

Els catòlics — millor dit, alguns catòlics de no sé quines gòtiques associacions diocesanes — han amenaçat amb no votar l'estatut de Catalunya, si no conté determinades garanties a favor de l'Església. I si els diu que la seva actitud és equivocada, que és, en aquests moments, anticatalana, us diran que ells, abans que patriotes, són catòlics. Fins potser us diran — amb una imatge digna d'uns Jocs Florals dels Lluïsos — que la seva veritable pàtria és el cel. Aquesta actitud, fet i fet, és idèntica a la de les associacions obreristes que creuen que els interessos del proletariat internacional, són per damunt dels interessos del seu propi país.

Però el cert és que la pàtria és un fet d'una realitat insubvertible; un català no pot deixar d'ésser català, faci el que faci. És igual que es nacionalitzi en un altre país, és igual que lluiti contra Catalunya. Ell seguirà ésser català, de la mateixa manera que un negre serà negre tota la vida, i que un pelloja, encara que aconseguís canviar-se el color de la pell; i ho seguiran essent per característiques ètniques inesborrables. No podem desfer en nosaltres mateixos allò que substancialment ens ha fet la natura. En canvi, podem canviar de religió o deixar d'ésser religiosos, o tornar-ne a ésser. Cada dia hi ha homes que esdevenen escèptics, cada dia n'hi ha que es converteixen, cada dia n'hi ha que reneguen. Una lectura, una contrarietat, un amor nou, ens produeixen fàcilment aquests trasbalsos metafísics.

La pàtria és, doncs, una realitat més forta que la religió. Un catòlic no podrà fer que Catalunya deixi d'ésser Catalunya. Podrà, això sí, pels seus errors, pel seu entossudiment, contribuir a què Catalunya restés sotmesa a un altre poble. Però, ¿què en trobaria d'això com a catòlic?... ¿Qui li respon que el poble que ens domini serà catòlic, precisament, insubornablement catòlic per a sempre i que per tant imposarà aquest catolicisme a Catalunya?... ¿Quina garantia té de què Catalunya no esdevindria per imposició aliena més laica que mai, més anticatòlica, més intransigentment anticlerical?... El catolicisme dels mateixos catalans, dels que per catolicisme no hagin votat l'Estatut, la llibertat de Catalunya, ¿quina influència podrà tenir aleshores? Les seves idees seran ben poc eficients. Poden ésser perseguïdes per lleis fetes sense comptar amb la seva voluntat ni amb la voluntat de Catalunya. Catalunya pot ésser més que mai descatolitzada per culpa dels catòlics, per culpa dels que volen subordinar la llibertat de Catalunya al seu catolicisme.

Es clar que aquesta amenaça de no votar l'Estatut, si l'Estatut no dona a l'Església unes determinades garanties, no passa d'ésser una mena de "chantage", que els catòlics més curts de vista del país intenten fer a les esquerres. "Chantage" ben inútil, car aquesta mena de catolicisme, antiliberal, a Barcelona, a Catalunya, no té força. La llibertat de Catalunya ens interessa a tots

igualment, car és l'únic que pot donar a les nostres idees una llibertat eficient, per a posar-les en joc, per a intentar fer-les triomfar. Per això, primer de tot, catòlics o no, som i hem d'ésser catalanistes. Després, si Catalunya ha d'ésser o no ésser catòlica, si hem de rostir a l'ast tots els frares o hem de donar-los a cada un, un cadiral d'or amb molts coixins, ja ens ho farem.

DOMÈNEC GUANSÉ

Els autors de comèdies també opinen

Un periòdic madrileny ha preguntat a alguns comediògrafs ço que opinen sobre la República.

Linares Rivas ha dit que la joventut ha d'ésser republicana. — Menys mal. — Però que ell ja és vell i no pot canviar.

O sigui, que segueix essent monàrquic. És una prova de mal gust que trobem molt natural en un Linares Rivas.

Muñoz Seca, empleat de l'Estat — és cap d'administració —, diu que sempre havia cregut que el ministre del Treball havia d'ésser socialista, i què està encantat amb el senyor Largo Caballero.

¿I doncs, quan va fer treure la bandera republicana del balcó de la Societat d'Autors, perquè ofenia els seus sentiments monàrquics?

Justícia, sí; molta justícia

Per una trista dissort, encara no ha vist el poble la resolució de cap de les moltes querelles que hi ha entaulades contra els enemics de la Nació, que és dir els enemics de la República.

Ja sabem que aquestes coses han de passar per una sèrie de tràmits que les fan llargues, massa llargues, per la rapidesa que somnia, que demana, que aviat exigirà el poble. Però caldria que les autoritats donessin la sensació que la justícia no s'haurà d'esperar gaire temps, i que les ganes que hi havia els primers dies de demanar responsabilitats, es compleixin tot seguit.

No som dels exigents, ni dels impacients tan sols. Ens posem, avui, al costat dels milers de súbdits espanyols que ja senten perdre la paciència aguantada durant cinquanta anys de monarquia, que si alguna vegada emprava el mot justícia, era prostituïnt-lo, i exigint-la tant sols per accions anti-reials, molt abundoses malgrat el règim de persecució imperant.

Demanam JUSTÍCIA, però a seques. Abans que no ens la prenguem.

J. T. R.

Una feina a fer, i que, per ara, no es fa i que el poble vol que es faci com més aviat millor: que deixin d'ocupar certs càrrecs d'importància i de compromís homes que durant la dictadura cometeren tota mena d'abusos i arbitrarietats... i que ara, les autoritats de la República segueixin mantenint en la Diputació en l'Ajuntament, en el Govern Civil.

Aquests càrrecs els han d'ocupar els republicans i no els de la "Unión Patriótica".

DIU L'EX-COMTE

Romanones s'ha decidit per l'abstenció electoral.

Era el millor que podia fer; però diu que "ja vindran dies millors".

Es que espera, potser, una nova floració del caciquisme?

QUINA LLAUNA!

Un energumen de les dretes ha dat, a Vitòria, una conferència sota el lema de "Dios y Fueros".

Més "fueros" que "Dios" — va sense dir.

MOLT L'ESTIMEN

Sembla que alguns jutges citen encara els ciutadans per delictes de lesa Majestat.

No comprenen encara aquests jutges retrògrades que, en tal cas, a qui caldria citar és a S. M.?

PATRIOTA 100 PER 100

Diuen de Londres que Alfons de Borbó es ven les obres artístiques...

Es a dir, les obres de tots els espanyols.

Quin gran patriota!

L'ESCOLA LAICA

Ha començat a celebrar-se, a França, el cinquantenari de l'Escola laica.

Cal esperar que d'ací a cinquanta anys també la podrem commemorar nosaltres.

UX, QUINA GENT!

A Jerez s'han fixat pasquins en els quals es diu que no s'admeten ofertes d'articles catalans. Jerez és la pàtria de Primo de Rivera.

No cal parlar més.

NO BADEM!

El cas — és tot un cas! — del cardenal Segura, ha palesat les intencions veritables de la clerecia espanyola.

Per què no fer, doncs, amb la clerecia el que ja s'ha fet amb el militarisme?

L'ESPANYA NEGRA...

Amb motiu de la festa del Sagrat Cor, al "Cerro de los Angeles" hi ha hagut gran animació. Algunes persones han pujat la muntanya de genollons.

Coses de l'Espanya negra...

Però, per què en lloc de pujar-hi uns infelços, no hi pugem, de genollons també, els bisbes i cardenals d'Espanya?

Seria tan exemplar!

VISCA LA REPUBLICA!

El govern es proposa estalviar més d'un milió cada dia en ço que resta d'any.

...Tot i creant 27.000 escoles noves.

Beneïda sigui la República!

NI FALTA QUE FA

Es digué que l'ex-rei volia venir a Espanya, i estar-s'hi com un simple ciutadà.

Més tard va rectificar-se la nova, dient que no era pas cert.

Tanmateix, fa bé. A nosaltres no ens fa pas cap falta. I, de ciutadans com ell, encara en tenim massa.

TOT UN MINISTRE

Us haveu donat compte de la tasca depuradora que porta feta el senyor Azaña?

Per nosaltres, és el ministre més treballador del Govern Provisional de la República.

Si a tots els Ministeris es fes l'obra estalvia-

dora que s'està fent al de la Guerra, aviat la nostra Hisenda seria florent, i els superàvits no existirien tan sols a la clepa d'En Calvo Sotelo.

Perquè, hi ha que veure la gentussa que sobra arreu i que estalviaria alguns milions de pessetes que no hauríem de pagar de contribucions i impostos!

ELS NOU-VINGUTS

A Figueres, els republicans nous de trinca, els que es diuen de la dreta, volien donar un miting electoral, i hagueren de fer-ho tan lacònicament, com si els manqués temps per a plegar.

Està clar, era per por de rebre. Perquè els elements d'esquerra varen fer-los comprendre que no està "el horno para bollos".

HOSANNA!

S'ha parlat altra vegada de Cambó.

I diuen que no pensa marxar a l'Argentina.

Quina llàstima! Es a dir, llàstima, no; perquè Amèrica encara és massa a la vora pels viatgers que fariem fer a certes personalitats.

NO ES A PARIS, SOLAMENT, NO

On s'ha de fer una bona escombrada d'elements diplomàtics que eren gossos del destronat ex-rei.

Hi ha altres embaixades, consolsats i delegacions oficials que pateixen la mateixa pudor. I el govern provisional hi ha de posar persones decents.

I, sobretot, republicanes.

SENYORETA KENT

Els reclusos de la Cellular de Barcelona estan molt queixosos del tracte que se'ls dona.

Tenen un director que no ens recorda més que un nom: Heraclio.

Li pregunem una visita aci, o la destitució d'aquest senyor que, col·laborador de la monarquia espanyola (a. f. p.), no tracta com es mereixen els pobres privats de llibertat.

SEMPRE HA ESTAT IGUAL

No ens ha sorprès gens. L'ex-rei i En Quifones, a l'hora de la repartidora, s'han barallat. I diu que són d'Alfons aquestes paraules:

"Aquí no hay más "Quiñones" que los míos."

Els lladres i atracadors fan exactament igual. Fan el cop plegats, però en arribar l'hora de la repartidora, es tiren els plats pel cap.

UN MONUMENT A FERRER?

Sí, que Barcelona el tingui aviat. S'haurà tardat vint-i-dos anys, però per fi li farem justícia.

I els clericals, que es fiquin la llengua al c...

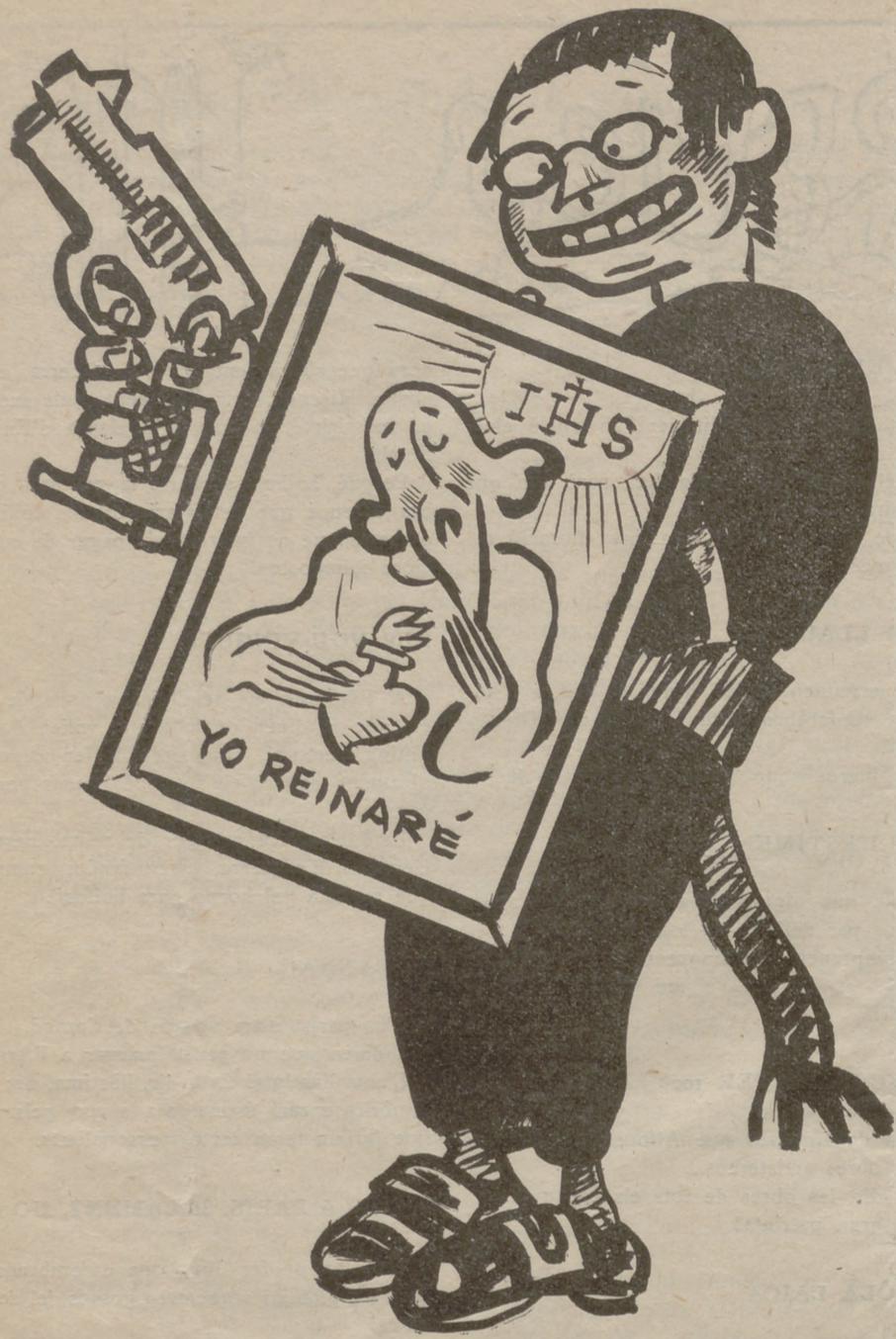
BENEFICENCIA

La Secció Social de l'Ateneu Republicà de Gràcia està organitzant una tombola benèfica a profit de les famílies necessitades de la barriada, amb motiu de la propera Festa major.

NO ELS OBLIDEM

Ramon Sales.
Via Ventalló.
Martínez Anido.
Comte de Fígols.
Comte de Montseny.
Alfonso Sala.
Baró de Viver.
Els Barrera.
Miquel del Bosch.
Joaquín Montaner.
Canonge Montagut.

I premièm, com mereixen, els seus mèrits durant la Monarquia dictatorial.

Preparant-se

—Em sembla que, per molt que ens preparem, ens tocarà rebre del carpó...

Botons de foc

Lluís Companys ha deixat d'ésser governador per a retornar a les seves tasques periodístiques com a director del nostre company d'esquerra "La Calle".

Com a governador sols ha merescut elogis. Però nosaltres el preferim periodista.

I ell, segurament, també.

Ossorio i Gallardo és un monàrquic — ell ho repeteix sempre, amb una inoportunitat que sols pot comparar-se a la d'Alcalà Zamora quan diu que va a missa — que vol "trabajar para que la República se consolide y triunfe".

Francament: no ho entenem.

Però tampoc entenem el senyor José Sánchez Guerra — un altre monàrquic de l'espècie d'Ossorio —, que no volia servir a se'nhor que en gusanos se convierte..., i, no obstant, estava disposat a salvar l'ex-rei quan l'ex-rei el cridà a palau.

I ara que parlem de podrimener. ¿Ja han fúmigat el Palau ex-reial?

Han caçat dos capellans que es dediquen a passar contraban de diner. A l'un li han trobat quinze mil pessetes. A l'altre, un dependent de Duanes, que ja havia passat la frontera, l'esperava amb 257.000.

Hom diu que les hi havia donat el duc de Fernan-Núñez.

Nobles i capellans: patriotisme 100 per 100!

A Vilafranca els de la Lliga volien donar un míting — que no donaren —, i posaren la bandera republicana a la taula presidencial.

Ja és barra!

Els de Vilafranca acomiadaren els senyors Maynés i Trias de Bes — toqueu ferro! — amb una ovació sols comparable a les que a Galícia feien l'any passat als quatre gats de la Unió Monàrquica.

A les eleccions de demà es presenten 120

candidats de la dreta republicana: 10 reformistes; 19 catòlics; 6 jaumins; 6 monàrquics; 39 d'Acció Nacional.

Tapeu-vos el nas, que fan pudor de ranci!

També es presenta diputat un tal Lluís Montiel, editor dels periòdics "Estampa" i "Ahora"... tan republicans d'ençà que hi ha la República.

Tenim un gran respecte a Unamuno, un respecte que ell no té envers els ideals i els homes que en són mereixedors.

Però si segueix fent discursos i declaracions, aviat el tindrem per boig.

No us oblidem, no tingueu por. I vosaltres tampoc els heu d'oblidar. Són aquests:

Baró de Viver.
Comte del Montseny.
Lasarte.
Ramon Sales.
Milans del Bosch.
Despujol.
Martínez Anido.
Barrera.
Juanito Marsans.
Joaquín Montaner.
Cambó.
Puig i Cadafalch.

I per a una altra llista:

Ainaud.
Maynés.

"La Veu" elogia Miquel Maura. Sols "La Veu" podia fer-ho.

Però el poble, que digué — i diu — "Maura, no!", ha dit també: "Mori Cambó!"

El senyor Bosch, del Foment del Treball Nacional, encara no s'ha innovat que no hi ha monarquia a Espanya.

En un acte oficial ha dit: "...el gobierno de S. M."

Tant li costa creure en la República, a la gent del Foment del Treball Nacional?

Espurnes de la setmana

Eleccions!

Amb les primeres que es feren després de vuit anys de submissió, enderrocàrem un règim d'autocràcia. Amb les segones cal regular la vida nacional i donar al país els homes que l'estructurin.

Eleccions!

Penseu a qui heu de votar!

Voteu als homes que com Angel Samblancat han viscut a la presó anys i anys per a donar als homes un esperit que els mancava per a sentir-se'n.

Voteu En Francesc Macià, que als seixanta anys s'estimà més l'exili, la privació, la persecució i la derrota que viure sotmès a una Autocràcia vergonyant.

Voteu els homes que com Lluís Companys feren de la seva vida un llarg aprenentatge en les persecucions de la policia que li truncava la vida cada dos per tres.

Voteu homes com Marcellí Domingo, que en arribar al Poder no han temut presentar al Consell les reformes urgents i necessàries que convenien per tal que Catalunya es sentís poble.

Voteu homes com Ramon Franco, que podent ésser-ho tot sota una Monarquia, només retent homenatge cada dos per tres al cap d'Estat, s'estimà més ésser ciutadà honest que súbdit venut.

Voteu aquells homes que amb el màxim de decència i d'eficàcia us han lliurat de la vergonyant dictadura borbònica.

Eleccions.

Moment emocionant en què l'home pot elegir l'home que el representa en la minoria de selecció que ha de fer les lleis i mantenir-les i fer-les respectar.

Eleccions.

Cal que el teu vot no sigui llençat al carrer. Vota amb consciència, però mai inútilment. Pensa en el moment de votar que el teu vot donat a una candidatura que no té probabilitats de sortir és un vot perdut i que més val que et representin aquells

amb els qui encara que la seva representació no sigui plenament la teva convicció personal, almenys et representen indirectament.

L'hora és d'esquerres. Votar una candidatura de dretes o de centre és fer perdre l'avenç que el poble s'ha donat amb el gran impuls del dia 12.

La "Confederació Nacional del Treball" no dona el vot a cap partit. Els sindicats obrers i els obrers sindicats tenen llibertat de consciència política per a votar a qui li sembli. L'obrer català i esquerrista deu pensar en la candidatura que més afinitat tingui amb la seva ideologia volguda.

H. D.—Ni regalat. Va al cove.

E. C.—No us faci por donar la cara, que ningú no es menja ningú.

O. C. A.—Ni oca, ni ànec.

E. D. S.—Ja veurem més endavant Per ara, no.

P. P.—Arreglada, la publicarem.

J. S.—Us diem el mateix.

P. B.—Anirà.

Claret.—No us hem acabat d'entendre. Voleu parlar més clar, si us plau?

U. C. M.—Anirà. Elimineu, en escriure, el "sigut", que és dolentíssim. Empreu "estat".

S. M.—Exactament igual; feu vostra l'anterior resposta.

E. F.—Podieu haver-ho dit en un parell de quartiles, i n'havau omplert vuit. Quan tinguem intenció de dedicar una pàgina al rector del vostre poble, ja us avisarem.

S. T.—I d'això en dieu un dibuix? Per nosaltres són gargots i res més.

G. H. I.—Fillet, tot són manies, en aquest món. Per vos poden estar molt bé, però nosaltres els trobem dolentíssims.

- Q. R.—Ai, Quimet, Quimet, que us la carregareu si seguiu així!

J. L.—Si tots són com els enviats, guardeu-los. Algun dia els llençareu, com nosaltres, al cove.

J. T. (Prat).—No hem entès què volíeu dir.

M. Q. (Perelló).—No fa per casa.

F. R. (Solsona).—Com a ressenya de l'acte, està bé; però per nosaltres no té interès.

Aristeo (Manlleu).—Per diverses raons, sentim no poder-vos complaure.

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona

Presentant armes

—A les ordres... del Cardenal